

Một thời ngấp nghé Tô Vê

Nguyễn Tuấn

(Rể TV 58-65)

Thời trung học đệ nhất cấp tôi học ở trường Nguyễn Trãi trên đường Phan Đình Phùng, đoạn giữa đường Mạc Đĩnh Chi nơi có Hội Việt Mỹ và đường Đinh Tiên Hoàng nơi có sân vận động Hoa Lư. Từ đó đến trường Trưng Vương chỉ khoảng mười phút đạp xe. Ấy vậy mà suốt mấy năm tôi chưa lần nào ghé đến “ổ tò vò” nằm sát bên Thảo Cầm Viên.

Lý do chính là hồi đó tôi còn bé quá, buổi trưa đạp xe đến trường thì đã mệt, mồ hôi nhễ nhại; buổi chiều về thì bụng đã cồn cào cần tới nhà cho lẹ để lấp đầy bao tử. Ngoài ra hồi đó còn có màn đánh nhau giữa học sinh Nguyễn Trãi và Võ Trường Toản mà trường sở nằm án ngữ sát trường Trưng Vương. Mấy tay lớn tuổi ở Nguyễn Trãi mỗi khi đến Trưng vương đều phải trang bị thứ “vũ khí” thông dụng hồi đó là vòng khóa xe đạp đã mở sẵn. Tôi thuộc loại nhát gan nên những chỗ có đụng trện như thế chẳng bao giờ dám bén mảng tới.

Lên trung học đệ nhị cấp tôi được chuyển qua Chu Văn An. Chu Văn An ở tuốt phía Chợ Lớn xa Trưng Vương (TV) quá nên tôi chẳng khi nào lai vãng đến ngôi trường nữ nổi tiếng này. Thế nhưng khi lên đại học thì khác. Tôi học ở Cao Đẳng Nông Lâm Súc trên đường Cường Để, cạnh Văn Khoa và Dược, đi xe solex chỉ tí tẹo là đến TV. Ít nhất là ba ngày một tuần tôi phải vào thực tập trong sở thú mà thầy dạy là bác sĩ Vũ Ngọc Tân Giám Đốc Thảo Cầm Viên. Trong sở thú tôi thực tập về giải phẫu, theo thầy chữa bệnh cho ngựa, săn sóc sư tử con, chích cho voi... Do sơ ý có lần tôi bị con ngựa vằn đang bị đau bụng đá cho một cú đau điếng. Vào chuồng nai cắt nhung nai là một điều thú vị. Có lần tôi được phép mua một cặp nhung nai mang về cho bác tôi sao, tẩm làm thuốc bổ. BỐ tôi ốm yếu, ho hen mà sau khi dùng nhung khỏe hẳn ra, lên được cả chục kí. Từ đó tôi tin là nhung bổ thật.

Dạo ấy tôi thường lượn một vòng trước cửa TV rồi sau đó mới “hiên ngang” thủng thỉnh lái xe thẳng vào trong Sở Thú. Nhiều khi vừa hết thực tập trong sở thú ra thì đúng lúc TV tan trường. Thế là tha hồ ngắm những nàng tiên áo trắng. Không hiểu sao tôi thấy cô nào cũng đẹp, cũng dịu dàng quá. Tôi không biết tả thế nào cho ra cảnh tuyệt đẹp của các thiếu nữ thướt tha trong tà áo trắng đi dọc theo con đường cây cao bóng mát. Các cô đi xe đạp hay solex cũng thế. Trông thon thả yêu kiều và...dễ thương, quyến rũ vô cùng. Tôi cũng thấy nhiều cô đi trong xe chuyên chở học sinh. Cô nào cũng như muốn ngoái cổ nhìn ra ngoài ngắm cảnh đường phố nhộn nhịp hai bên.

Tôi nhát gan, con nhà nghèo lại xí trai nên đã là sinh viên đại học rồi mà chẳng quen được cô nào! Có lần vừa thực tập ở Viện Pasteur ra thì trời mưa phải ghé vào mấy quán nước lề đường gần đó để trú. Thấy cảnh từng cặp nép sát vào nhau tránh ướt tôi thấy tủi thân và cô đơn quá. Thế là cứ đứng nhìn mưa rơi mà tưởng tượng ra cảnh mình cũng có người yêu và được người yêu đến thăm vào một chiều mưa ! Miên man tưởng tượng mãi, không ngờ trong đầu vang lên giai điệu kết hợp luôn với lời:

Em đến bên anh một chiều mưa bay

Em đến đưa anh đi vào mê say

Đường chiều mưa bay chúng mình

Nguyện cầu hai đũa sau này

Đậm đà mãi như ngày nay...

Và thế là hình thành ca khúc Một Chiều Mưa Bay một cách không ngờ.

(Một Chiều Mưa Bay: <https://www.youtube.com/watch?v=A3Jx2gsVOEI>)

Nghĩ lại cái tuổi học trò mà buồn cười. Trong lòng thì muốn đến Trưng Vương để được ngắm các tà áo dài thướt tha và làm quen với người đẹp nhưng bề ngoài thì lại che dấu, sợ người khác biết! Hồi đó bà chị của một bạn tôi làm thư ký hay giám thị gì đó ở TV. Chị có bàn làm việc trong khu nhà khá lớn ngay cổng lối học sinh đi xe đạp ra vào. Mỗi lần muốn ngắm các cô TV là tôi ghé thăm chị. Tuy là thăm chị mà tôi có nhìn chị đâu, lúc nào cũng ngồi ở ghế nhìn ra ngoài đường ngắm các tà áo dài thảnh thoảng mới xuất hiện vì không phải giờ tan học.

Hồi học đại học tôi có mấy thằng bạn liêu lấm. Có tay làm quen được nhiều cô và khoe với tôi là Bạch Tuyết đẹp nhất dù da hơi ngăm ngăm. Hắn rủ tôi hôm nào ra TV hắn cho xem mặt người đẹp và chỉ cách tôi làm quen với các cô. Thế là tôi đi theo. Thấy Bạch Tuyết ra, hắn tấp vào nói chuyện thật, trông tình lấm. Tôi rất phục. Rồi hắn chỉ tôi cách làm quen: cứ thản nhiên đi đến cô nào đó rồi hỏi đại một câu, nếu không trả lời thì cứ hỏi tiếp. Cứ chọn cô nào trông còn nhỏ và xưng...anh luôn! Đẹp trai không bằng chai mặt!

Tôi áp dụng ngay. Dừng xe Solex bên lề đường cho hắn trông, tôi sửa lại quần áo chỉnh tề rồi tiến đến một cô nhỏ nhỏ đang ôm cặp có vẻ như đang chờ người nhà đến đón. Tôi lấy can đảm và bình thản đến trước cô bé hỏi: Em, em, cho anh hỏi...thăm... Tôi chưa nói hết câu thì cô ấy chạy vụt sang nhóm mấy cô đứng cạnh đấy. Cô lớn nhất thấy vậy đỡ cô nhỏ và nói vớt tôi giọng đàn chị: Mặt búng ra sữa thế kia mà anh anh em em cái gì!! Tôi điếng người, xấu hổ quá, tên tồ tiến nhanh về phía xe solex vọt lẹ để khỏi ai trông thấy! Tôi tự xét lại: mình ăn mặc đàng hoàng, áo bỏ trong quần, đầu tóc chải gọn ghẽ, đi giày vớ đàng hoàng. Vậy mà cô kia không muốn nói chuyện với mình. Lạ thật! Như vậy chắc là mình xấu trai quá, không thể lọt vào mắt xanh của các cô được.

Thế là từ đó tôi bỏ hẳn ý định làm quen với các cô TV dù rất mê. Rồi tôi ra trường và theo lệnh tổng động viên nhập ngũ khóa 2/68 Thủ Đức. Thỉnh thoảng được về nhà, tôi mặc quần áo lính, đội mũ bê rê đi chơi. Một hôm đi ăn ở tiệm phở Tàu Bay ra thì gặp mẹ người bạn cùng lớp thời trung học dẫn con gái đi ăn sáng. Không ngờ cái ngày hôm ấy lại là một ngày định mệnh. Ở đời nhiều khi bất chiến tự nhiên thành. Tôi mê các cô Tê Vê mà chẳng quen được cô nào. Sau hôm gặp tôi lần đầu ở tiệm phở Tàu Bay, cô em TV của người bạn tôi "phải lòng" liền! Về sau mỗi khi đến nhà tuy mang tiếng là thăm bạn nhưng thực ra là thăm cô em. Tôi được chiều chuộng, mời ăn uống đủ thứ. Đúng là thánh nhân đãi khù khờ!

Rồi tôi được du học 3 năm. Khi về thì nàng đã sắp đặt mọi thứ: một tuần sau là lễ hỏi và vài tuần sau là lễ cưới. Cái số tôi là số lười hay nói cho oai là...số nhàn. Thường cố tình làm việc gì thì ít khi thành công, cứ để tự nhiên không mong cầu thì mọi chuyện tự nhiên lại tới một cách ưng ý không ngờ. Bà xã tôi cận thị nặng, nặng đến nỗi khi làm kính ở xứ cờ hoa này ông chủ tiệm đã nói rằng suốt mấy chục năm hành nghề chưa thấy ai cận nặng như thế. Sau này nhờ kỹ thuật Lasik nên nhà tôi không phải đeo kính nữa. Một bạn thân của tôi đã phán như đinh đóng cột rằng: May cho mày! Lasik mà có sớm từ khi còn ở Sài Gòn thì mày làm đêch gì có vợ! Hồi đó mắt bà ấy kèm nhèm mới chịu mày! Tôi chỉ cười trừ: Hàng mua rồi xin miễn đổi hoặc trả lại!

Thời gian qua mau. Thuở còn son trẻ ngấp nghé các nàng TV cách nay đã nửa thế kỷ. Ngẫm lại sự đời mới thấy những chuyện lớn trong cuộc sống như thi cử, đi làm, lấy vợ, lấy chồng v.v. đều có số mệnh cả. Vô tích sự và xí trai như tôi mà cũng có được một nàng nâng khăn sửa túi hơn hẳn mấy ông bạn hào hoa một thời mà cho tới nay đã bả bỏ cả rồi mà đêm đêm vẫn vò võ một mình ôm tờ chứng nhận “sê li ba te”! Bà xã tôi mê tôi lắm nhưng tôi chẳng biết nàng mê ở điểm nào. Nàng phán rằng nếu còn làm người kiếp nào là nàng chộp tôi kiếp đó! Tôi mừng lắm vì sẽ tránh được cảnh tên tò khi làm quen các cô.

Tuy nhiên, từ khi tôi tu theo Tịnh Độ cầu vãng sinh thì nàng đổi ý và cùng phát nguyện về cõi Cực Lạc như tôi. Ở cõi ấy chẳng phải lo kiếm ăn, kiếm bờ, kiếm vợ, muốn gì có nấy, chỉ lo tu học cho thành bồ tát, thành Phật rồi phổ độ chúng sinh. Thế thì quá tốt, còn mong gì hơn nữa!.

HBG PA 11-11-2014